

REGÉLŐ.

Pesten csütörtökön februar 25^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' védenecz története.

(*Vége.*)

Moreton ur itt ismét megszűnt, 's láthatóképp' ellankadva támaszkodék székére. Most ismét hivém, hogy gyónásának vége van, 's bár többé nem irányozhatám hozzá a' szavakat, melyeket mondék, de még is mondám neki, hogy gyermekeinek koldúsokká tétele nem elég bűn-engesztelés, — midőn, mint látszék, nem tudva, hogy hozzá beszélek, félbeszakasztott.

„Kevés percz mulva, Allvel ur jött. Az ágyhoz lépett, reá hajolt 's mondá: „Moreton ur, félek, késő! — „Talán nem — mondtam — minden esetre próbálja-meg!“

„Allvel ur próbát tön, de kevés pillanat mulva elállt tőle, fejét rázta, 's mondá: „csak egy kicsinyen előbb; mert okom van vélni, hogy csak parányival hívtam későbbben!“ — „Erre kevés percz mulva ismét egyedül valék.“

„Thornton! ez óra óta nyomorú ember valék!“

Ismét hosszú szünet következék, mit én félbeszakasztani nem akartam, 's Moreton végre folytatá:

„Thornton Károly! azon óra óta egy nyugodt pillanatom sem volt. Nőmnek atyjáért hullatott könnyei tűz-csöppekként hulltak szívemre; minden reám vetett pillantása legbensőbb gondolatimat látszék olvasni. Nem szóllt a' nélkül, hogy ezt ne gondolnám: gyilkosnak nevezni szándékozik. Jelenléte rám nézve lelki gyötrellem volt. Kerülém őt 's minden társaságot; mert ugy hivém, mindenki gyanakodva tekint reám, 's más társalkodóm nem volt, mint a' lélekismeret. Ah! a' lélekismeret Thornton — a' lélekismeret! melyet megnyugtathatni hívék. De hogy is hihetém azt? Nem látam-e az egészséges ifjút elmerülni, kit megszabadíthaték? — Hogy? hihetém hát, hogy — — de így volt, 's így van ez. Nézzen rám, 's meglátja, mivé tön az öntudat mardosása. Agnes, mint tudja,

beteg lön 's meghalt, és nekem könnyebbülést adott. Egy ideig szabadon lélekzém 's második házasságra léptem. De régi érzelmim ismét visszatértek, 's az élet napról napra terhesbbé lön. Különös, hogy a' régi történetek mindig élénkebbek lesznek! — de így van ez. A' cam-eni est 's az öreg Bellenden halott-kamrája mindig szemem előtt lebegnek! —

„Thorton! most mindent tud. Akárja-e a' végrendelményt úgy készíteni, mint mondtam? Fél milliót bírok; ez azoknak örököseié, kiknek az eredetileg rendelteték! —

Most egy beszélgetés következik, mellyben megmutatni törekvém, hogy bár a' nagy vagyon semmi esetre nem szállhatott reá, az még is, ha az általa elbeszélte esemény nem történik, soha sem szállandhat azokra, kiket örökösül rendelt. De az elv illőségét, az azon család sarjainak, kik elejétől fogva ezek birtokában voltak, leendő visszaadását tárgyazót, helyeslém. Moreton urat azonban rá vevém, gyermekei 's nejének, ki hozzá azon föltét alatt ment, hogy azokról gondoskodhassék, illetőségét kikötni. Ezen alapon a' végrendelmény még ez estén fel 's jogszerűvé téve volt.

Késő lön. — „Moreton Valter! — szóllék felállva 's bucsút véve — e' tárgyról hallgassunk mindig, 's ha ismét összejövünk, ez esti foglalatosság sohase említettessék. —

„Thornton! — felelt ő — mi többé soha sem jövünk össze! —

„Vannak gyógymódok barátom — mondtam; teheték-e mást, mint az előttem levő szerencsétlent barátomnak nevezni? — vannak gyógymódok az öntudat vádolása ellen! Használja ezeket! Ha a' lélek a' vallás vigaszai által könnyebbülést nyer, a' testi egészség is helyre áll. Ön legjobb éveiben van, 's biztosan reménylem, egymást szerencsés körülmények között látandjuk viszont. Az öntudatot nem azért nyertük Moreton, hogy megöljön, hanem hogy megjobbitson! —

Moreton gyengén mosolygott. — „Igen Thornton! vannak gyógymódok; ismerem őket, 's nem fogom elmulasztani azoknak használatát. — Jó éjszakát! —

A' fogadóba vissza 's majd ágyba mentem, mint könnyen lehet gondolni, e' felfedezés felett gondolkozandó. Ama gondolatok darab ideig álmatlanná tettek; végre elszenderedtem. Álmaim nyugtalanok voltak, 's mindnyája Moreton Valtert tárgyazá. Majd folyamban uszni, vagy parton állva ujjával egy éppen elmerülő emberfőre mutatni, majd az öreg Bellenden ágya mellett ülni 's a' gyógyszeres edényeket vizsgálgatni, lábujjhegyen az ajtóhoz menni 's hallgatódzni láttam őt; majd a' mult esti jelenet ujult-meg, a' mint elbeszélését hallgató ott ültem. Ekkor kezében ismét gyógy-

szeres üveget tartott, melyet kidugaszolt, 's midőn szájához vivé, kis pisztolnak tetszett. Éppen e' pillanatban ébredtem-fel.

Az utósó jelenet erős 's élénken tapadt lelkemhez. Azonnal eszembe jutott, hogy ő öngyilkosságról gondolkozott, 's ez azon g y ó g y m ó d, mellyről beszélt. Az órára néztem; éjjél után egy óra volt. Hirtelen felöltözém, 's a' trumpington utszába siettem. Egyik ablakban gyertya égett. Lassan kopogtattam az ajtón, 's a' kilincset ugyan azon perczen megfogám. Ez kinyilt. A' világ után tartva, a' lépcsőken felrohanék, 's a' szobába léptem. Moreton közel az ágyhoz egy kis asztal mellett állt, kezében gyógy-szeres üveg volt, melyet azon pillanatban tön-le, mellyben beléptem. Előugorva megfogám, de már kiürítve volt. — 'O barátom!' — kiáltám! — de még többet szólni nem vala szükség. — Moreton már a' halál martaléka volt. *B—m—i—á—*

M a l v e o s i.

Nyári alkonyatkor, lombos fák körzötté tiszta téren, csendes tópart zöld pamlagán ül egy hölgy egyedül. Lábainál eltépett koszorú, mellyen, mint eltűnt boldogsága jelképen, nyugosznak pillantatai. Szemeiben elborult az ég, de ajkain örömkorány látszék földerülni. Haja az éj homályával fedé keble havát, mellyen felül néhány ziláltt fürtöket ingatott az esti szellő, mint sirhalomra borultt szomorú fűz hajlékony ágait. Karjai csüggedten feküsznek ölében, 's csak néha mozdítá-meg azokat, mintha hirtelen föl akarna kelni. Illyenkor úgy látszott, mintha a' térszin homályos részéről egy alak jőne mindig közelebb hozzá segélyre nyujtott karokkal. Ő leereszté kezét; az alak is megállt, de őrszemci a' hölgynek legkisebb mozdulatát is gondosan kísérek.

Néhány percz mulva fölugrott a' hölgy, 's vadul villogó szemci körüljárták az esti homály-leplezte tó körét. Az alak előtte állott. Egy bánatos arcú asszony vala ez, részvét-könyűvel szemében. A' hölgy rá mereszté láng-pillantatát, melly a' szelidségnek e' képen lassanként kiderült, és bájos lön, mint tavaszi ég villámot lövelő felhők elvonulta után. — 'Szegény Maria!' szóllott ő, hangjának lágy melodiáján. Az asszony szemében újabb köny csillogott; nyelve édesen szomorú szavakat türekvék ajkain ellebbenteni; de mozgása hang által nem kísérteték, mint a' huroztatlan zongora billentyűinek lágy megilletése. A' hölgy darab ideig némán nézé a' könyező asszonyt arczvonásainak legkisebb változása nélkül. Egyszer, mint ki valamit hirtelen észre vesz, ujjával oldalra mutat. — 'Nézd csak Maria, mi tündöklík ott? o, mi sok gyöngy!

— jer, szedjük-fel mindeniket, 's fűzzük nyakam körül... Mi szép mi ragyogó és gazdag leszek én! — 's ekkor hévvel tépte lehajoltában a' fűszálakat, — majd fölegyenesült, 's élénk vágygial nézett tenyerébe, melly kinyilván, a' füvek lehulltak, 's csak a' harmat-cseppnek szétoszlott nedve maradt-meg ujjain.

„Semmi sincs! — hova lett a' gyöngy? — Boszorkányok ragadták azt el? — Igaz, a' kincsen ördög ül. — Huh Maria, jer, jer! — ott jó — mindjárt megragad. — Jer, jer! — 'S ekkor szaladni kezdte; sikoltva nézett néha hátra, mintha rémek üznék. — Az asszony erejéből siette utána. Eltűnt ő, 's csak sikoltásait visszhangozák a' lombos tölgyek szikla - derekai.

Kérdezitek, ki e' talányos lény? A' mult idő visszazugja: a' szerencsétlen.

A' tóhoz nem messzire fekszik egy falu, 's közepén rémnagyságban mereszkezik egy épület-rom, daczolva fergeteggel. E' rom néhány évvel még görög izletű pompás lak vala. Ura az egész vidékkel érezteté nemes czélú intézkedéseinek jótéiteit, kegyeinek áldásos malasztját. Járd-meg az egész tájat, nyisd-be a' szegénynek nyikorgó ajtaját, 's minden gunyhótól újabb jeleit hozod a' nagylelkűségnek, mi Békevölgyi Kálmán kitűnő jelleme volt. Nője, a' szépség és ártatlanság anyala, jutalmul küldve erényekért a' földre le, — jutalmul férjének, a' világnak boldog házasság példaképeül. Valóban ők felettébb boldogok voltak; tiszta szerelmökre áldást hinte az ég, 's kis fajokban egyesült két szív hű vonzalma, két léleknek mondhatlan gyönyöre. — O, de az életben sokáig boldognak lenni felettébb ritka sors!

Békevölgyit családi viszonyok darab időre, elutazásra kényszeríték. Nehéz volt az összeolvadt testnek távulság és idő által szétválasztatnia; de a' minél előbbi viszontlátás reményt adott a' maradónak, vigasztalást nyújtott az elmenőnek. — Ember nem tudja, de néha titkosan sejti a' sors nagy csapásait, mellyeket isteni kéz ir láttatlanul a' halandók élete felett világokat intéző könyvébe. Békevölgyi hosszasan bucsúzott és azután ismét maradt. Isten hozzádot rebegett, ajtóig ment, visszatért, és sűrűn könyezett.

Békevölgyiné csendesen élt őt imádó jobbágjai között, perczig nem szünő emlékében férjének, anyai ápolásában karjain játszó kedves kis fjának. A' nyári estvéket házáat környező pompás kertjében szokta fájával leenyelgeni. Illyenkor élvezte ő az örömeket, mellyeket Isten kizárólag adott az anyáknak.

Egy illy estvén, midőn a' forró nap magát kihűteni tengerbe bukkant, a' kertész kalap-levéve közelített egy rózsabokornál gyermekével játszó asszonyához.

„Nagyságos asszonyom! egy utazó ur könyörög engedelemért kertünknek megnézhetésére.

„Mondd, hogy hazám és kertem minden vendég előtt nyitva áll!“

A' kertész ment, hirt viendő a' várakozóknak. Ő pedig némi igazítást tön fija által rendetlenségbe hozott öltözetén; dajkának adá át a' gyermeket, 's várólag tekintte az ajtó felé, mellyen csinos külsejű, alacsony barna férfi lépett - be. Arczvonabnai vidor élénkségre, de némelly el nem simithatott redők álnok megrögzöttségre látszattak mutatni.

„Megenged nagysád egy szenvedélyes utazó ujságvágyainak, láthatni e' szép izletű kertet 's e' kellemes külsejű házat. A' falusi építészetre nézve még nagyon hanyag magyar honban egy művészetbarát kevés éldeletet talál, 's így e' helynek, melly minden vágyom fölött áll, meg nem tekintését csak pótolhatlan veszteség mellett tehettem volna.“

„Ön, mint látszik, a' művészet honából olasz országból jött! Ha igen, úgy itt izlete nagyon kevés élményt talál; mert mi, bár hódolunk a' külső szépségnek, de a' benső kényelem építészetünkben még is lényegesebb.“

„Engedelem nagysád! itt mindkettő egyesítve van. E' szép tájon illy kellemes kert-környezte pompás lak csak boldogok szállása lehet.“

„Azt őszintén meg kell vallanom, hogy a' gyönyörteljes olasz országot, a' művelt Francziák földét, 's a' regényes Helvétiát beutazván egykor jó anyámmal, sehol magamat olly jól, olly boldognak, mint itt, nem érezém.“

„Nápolyhoz közel elizeumi mezők virulnak, 's nekem, e' táj szülöttének, szinte fáj, hogy e' bájoló vidéket látván, az elsőbbséget, mit honomnak olly szívesen tartottam volna föl, erre átruházni kénytetem. — És így nem is lehet azt reménylenem, hogy hazámról valami érdekes emléket birhasson nagysád; — pedig mi boldogító öröm külföldön kedvező ítéletet hallani szülötte földéről egy utazónak!“

„Ön félreértésemen alapított sokat. Nem a' hely szerezte boldogságomat; mert úgy olasz ország lett volna édenem; egy varázs tette azt, melly virágos színbe öltözteti a' kopár hegyet; alkot olasz földön kívül is elizeumi tájt; feledés vékony fátyolával lepeli a' látott vidéket, ismert embereket. E' mindent más alakba változtató bűvész — a' boldog házasság.“

(Vége következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Gyász hir. — Pozsonban febr. 15-kén hosszas betegeskedés után élete 37-dik évében elhunyt nemes Csátószegi Csátó Pál, a magyar tudós és Kislaludy-társaság tagja, a Hirnök és Századunk segédszerkesztője. Hült maradványait a városi sirkertbe vitték febr. 16-kán. — Gyászolják halálát hitese nemes Gelle Karolina asszonyság és leánykája.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Gyász hir. Pesten febr. 16-kán mult-ki hosszas aszkórból élete 47-ik esztendejében t. Hoffner József orvos tanár ur, a m. kir. egyetemenél állatgyógyintézet igazgatója, s a magyar tudós társaság levelező tagja. Hült tetemeit az orvosi kar és tudós társaság tagjai, az orvosi tudományok hallgatóinak igen nagy száma, s a boldogultnak baráti, tisztelői kísérték 17-én a József városi temetőbe.

HÍRSZEKRÉNY. — Folyó hónap 17-kétől naponként verőfényes napunk van, s a havat, jeget jóformán olvasztgatván utszáinkat lucskossá teszi. — Dunánk jege még mindig mélyen áll, s emelkedni nem akar. — Álló hidunk czölöpeinek leverésével folyvást dolgoznak, sőt a közökbe köveket is kezdenek hányni. Mindenki kíváncsilag töprődik azon, vajjon az indulandó jég nem fogja-e e czölöpöket kiemelni állásukból. — Mondják, hogy a felső vidéken mult napokban 4–5 lábnyi magasságú hó esett, s ez okozhatá, hogy 17. és 18-kán a bécsi posta szokott idején tul csakmá nap délben érkezett Pestre.

A nemzeti színházunk ügyeinek elrendezésére kirendelt országos biztosság febr. 16-kán összeült ugyan, de igazgatót ismét nem választott. Mint halljuk, a recurrencek sem elegendő számmal nem voltak, sem e hivatalra megkívánt tulajdonokkal bírónak nem találtattak. — Langh k. a., nemz. színházunk első énekesnöje, mint értettük, nem sokára „Vergy Gemma” szerepében, M-ky k. pedig még e héten, mint Agatha, a „bűvös vadász”-ban fog fellépni.

TA—RY.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET ÉS TUDOMÁNY.

Lávahamu-zápor a világtengeren. A „Canton Press” után e nevezetes adatot közöljük. Niantie, egy Chinába járó britt hajó, néhány hónap előtt, midőn a keletindiai szigettengerből Macaóba utaznék, Sulu szigetcsoport között egyszerre lávahamu-záportól borították-el, mely mintegy 12 óraig tartott, a csillagok fényét elhomályosítá, mely sajátlag igen finom permeteg volt, s a kötélzetet és vitorlákat vastagon lepő-be. Három napmulva, az éjszaki szélesség 8° 25' alatt, egy második hamu-zápor lepte-meg a hajót, mely amannál finomabb, s esti 10 órától reggeli négyig tartó volt. Egy czethalász-hajó, melylyel később Niantie találkozott, fennebb említett időben a lucononai és mindoroi száraz közt oly ocean-vidéken, melytől 60 német mértföldnyi távolságra kelle akkor a britt hajónak lenni, hasonló hamuzápor lepte-el. Minthogy vizsgálat után hasonlónak találtattott e hamu a javai és sumbawoi vulkánok tövéből gyűjtöttthez, ezeknek kivetéseik pedig néha 120 sőt 160 német mértföldnyire is berepülnek a tengerbe, abban állapodtak-meg, hogy az említett hamuzápor a luconiai, formosai vagy a tengernek más szigetéről szórattott oda.

A' vándorló myotomok, azaz, szem-izom-vágók, jelenleg egy új osztályát képzik az orvosoknak (mond egy orvosi folyóirat), vagy sajátképp kuruzslóknak, kik az utazó hályogszurók, sérv-metszők és homokszurók korára emlékeztetnek minket. E' kalandorok kezeikben műtevő eszközeikkel, minthogy Dieffenbach, a' nagy mesternek egy pár műtételét látták, széltere Dieffenbach segédeinek vallják magukat, 's mint myo- és tenontomok (izom 's idegvágók) minden orvosi rendelet ellenére, Neva-tól Tajo-ig egész Európát bevándorolják, 's nagy városokba érkezve, trombitás és dobosok helyett barátaik 's fizetett újságírók által kürtöltetik-ki magukat, és előadásaiknem a' vásártéren, deszka-állványon mennek végbe, hanem szalónokban, csillagos, rendjeles tömeg jelenlétében; ők pedig beszélnek szavalnak, hadaráznak, mint az olasz országi foghuzók, 's barátaik helyeslő zaja, tapsok között eltávoznak (a' nélkül, hogy a' műtétel sikerét bevárnák), és a' szomszéd városba mennek, hogy ott ugyan e' mulatságos és nyereséges komédiát újra kezdjék.

Skóti országi tél. A' skót úgy nevezett felföldön télhó 7-től olyképmény hideg volt, hogy a' különben legvadabb madárfajok, mint bibiczek, szalonkák, 's mi több, néhány hegyi madarak a' sikra költöztek, és enyhelyet keresve szeliden, mint háziállatok, kertekben és utszákon telepedtek meg, hol a' lakosságnak örege, apraja, tompa érzéketlenséggel, ezrenként öldösile őket.

KÜLÖNFÉLE.

Szerencsétlen eset. — Egy szegény parisi némbér, ki gyorsan a' vásárra futott, némelly apróságokat vásárlandó, hazatértekor lakát hamuvá változva és — két gyermekét hamvadt esontvázaká törpülve találá. Ő tudni illik: melegítő serpenyőjét honn feledé, és az ennek közelében feküdt ruha okozá az egész veszélyt. A' szerencsétlen anya vigyázatlanságát könyező szemekkel rimánkodva báná, és szivszagatólag jajgatott: de hiában; az eseten nem volt mit javítani! — Ez ismét szivhez szólló példa a' szülőknek és gyermek-ápolóknak, mennyire veszélyes a' gyermeket magára hagyni!

Mértéktelen honvágy. Egy orosz dragonyos, ki az osztályos segédnél szolgált, 's ettől mindenek felett kedveltetik, ki hinné? e' dragonyos, született sibíriai, oly honvágyat kapott a' sibíriai jégpuszták után, hogy egészen melancholicus lön. E' kedélykór oly erőt vön rajta, hogy rövid időn sir szélére viheti a' szenvedőt. Urának vigaszai éppen oly sikeretlenek voltak, mint az ezredorvos gyógyszerei. A' baj naponként nagyobb lön; 's minthogy a' boldogtalan nem látott más módot hazájába juthatni, azon kétségbe esett határozatot érlel-meg lelkében, miképp' magát oda száműzesse. Némi villongások köztte 's kedvese között boszúra ingerlék, és a' szegény ártatlan leányt határozó-el honvágyának feláldozni. Más napon bizonyos ürügy alatt a' folyamhoz vezeté kedvesét, bele taszítá, 's nyugodtan haza ment. Minthogy az eltűnt hölgy iránti viszonya ismeretes volt, csak hamar börtönöztetik, hadi törvényszék elébe állíttatott, hol tettét szóval sem tagadá, 's melly őt holtiglan Sibiriába száműzé. Igaz, hogy a' hazájába juthatásnak reményéhez egy gonosz föltétel is volt mellékelve, mire ő legkevesbbé számolt. Előbb még 70 kanesuk-ütést kellett kiállnia, 's ő rendkívüli állhatatossággal szenvedte a'

sujtásokat a legrettenetesebb fájdalom daczára is; sőt szeme örökké fővegén függött, melly tőle kis távulságra feküdt, s orosz szokás szerint nem sokára telve lön ezüst pénz s bankjegyekkel. A honvágy és pénzre ásitás annyira erőt nyújtott a boldogtalannak, hogy foglalja karán a kórházba ment, hol néhány hét múlva tökélyesen fölépülve, vidám kedvvel ballagott több száműzöttel honja felé.

Chinai törvénykönyv. A chinainak szelid, lágy jellemével szörnyű ellentétben állnak azon kegyetlen büntetések, mellyeket a legkisebb botlásért rendelnek Dracoénál szigorúbb törvényeik. Áruló, szökevény, valamint fejdelem élete ellen törekvő a legkínosabb halállal büntettetik; így a gyilkosok és korona-javak rablói; végre azok, kik szülőik iránti kötelességöket megsértik, a lefolyt gyász-idő előtt megházasodnak, vagy nem sokára szülnők halála után mulatságot adnak. Részre hajló s megvesztegethető bírák, ha igaztalanságuk bebizonyodik, törvény szerint fejöket vesztik; 300 rubel rablója megfojtatik, vagyonából a kár megtérítettik, s ha vagyona nem volna, neje s gyermekei a károsítottnak rabszolgái lesznek. Főtisztviselők, ha alattvalóik gondatlanságuk miatt szükségét látnak, hivatalukból két fokot és két évi díjakat vesznek el. — Első szökése után minden rangú katona 100 ütlet kap; ismételt esetben éltével adózik. Ütéssel fenyegetnek: a kolostorok és papság előjárói, kik némbert bocsátanak a templomba; kik főtiszttség után törekednek, valamint az is, ki a császárnak illy hizelgőről említést tesz. Ha ezimboraságuk bebizonyodik, az ajánló 100 sujtással büntettetik, amaz fejét, vagyonát veszti, neje és gyermekei pedig rabszolgákként adatnak el. A főtisztviselők alattvalóikat egyszer évenként vizsgálat alá vehetik, mennyire haladtak a hivatalismeretben. Ha a vizsgálat rosszul üt-ki, bizonyos számú ütessel bünhődnek. Ki hivatalbeli ügyeit halasztja, első napért 10 s így aránylag 80 csapással bünhődik. Hivatalából elbocsátott tisztviselő, ki hivatalul tisztí ügyekbe avatkozik, 2 font ezüstöt fizet, miről nyugtatványul 80 bambus-ütést kap. A császári palota szolgái, ha magukat illetlenül vagy lármásan viselik, 100 ütést, felügyelőjük pedig, akár volt jelen akár nem, minden kivétel nélkül 50-et kap. Az orvos, ha hibás rendelményt irt, 100 sujtással ajándékoztatik meg; pórok pedig, kik asztalnál a szülői jogot nem tekintik, 5 ütést kapnak. Kisebb vétkekért arczesapásokkal büntettetnek, mellyek a bakkó kénye szerint többíthetők, vagy — pénzért — lealkudhatók.

Meleg, melegebb, legmelegebb. „Frazer Magazin“-jában következő mulatságos megjegyzést olvasunk. — Egy ház gyakran egy asszonnyal is elég meleg; oly ház, mellyben az asszony anyjával lakik, már melegebb; azon ház pedig, mellyben két mostoha anya van, oly iszonyú meleg, hogy a földnek semmi helye még csak nem is hasonlítható hozzá.

Áldott házasságok. — Rövid idő előtt tíz orleansi lakos összegyűlt egy közmulató helyen, holtöbbsi közt, időtöltésből, szülöttjeiket számították fel. Ebből 78 egyed ütött-ki, mire a szapora család-atyák kölcsönösen összeveték életkorukat, s kisült, hogy a legidősb csak 40, a legfiatalabb pedig 26 évet számlált.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, angol vas-sajtón
uri utszá 453.